

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστῶμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν τις τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερσείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδιαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Εφησίς δρ. 16.—
Ἐξέμνητος > 8,50
Τοῖμνος > 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρξονται τὴν 1ην ἐκείνου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Εφησίς δρ. 20.—
Ἐξέμνητος > 10,50
Τοῖμνος > 5,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
ὅπλα προσηγομένον ἔσθιν, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμιόιδος δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Εν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

—Θὰ πᾶτε Στρατοδικεῖο! τοὺς φωνάζει, τρέχοντας κατόπι τους, ὁ Ἀλέκος.

Οἱ φρυγαλάδες δὲν ἀκοῦνε τίποτα! Τρέχουν...

—Θὰ καταδικασθῇτε σὲ θάνατο!... Ὁ τσερεκισθῇτε!

Τίποτα!

Κι' ὁ «μανιώδης ταῦρος» κοιτάζει τὸ θέαμα τῆς φυγῆς με γαλήνη καὶ με ἀπορία. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἐπαθάν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ τρέχουν ἔτσι. Μὰ τί, κανένα θεριὸ εἶδαν;..

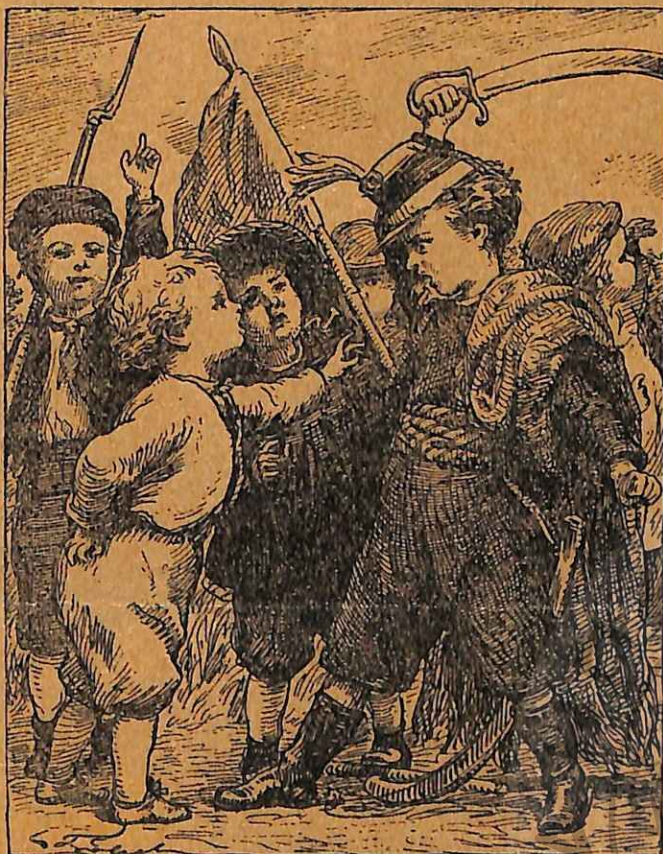
Τελος πάντων σταματοῦν. Ὁ πανικός, ποὺ πιάνει καρμιὰ φορὰ καὶ τοὺς πιὸ γενναίους, δὲν βασιλεῖ πολὺ.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, κατασυγχυσμένος, θέλει νὰ κάμῃ Στρατοδικεῖο, γιὰ νὰ δικάσῃ τὸν δειλὸ σαλπικτῆ, ποὺ δὲν μπόρεσε, ἀπὸ τὸ φόβου του, νὰ σαλπίσῃ ἐφοδο κι' ἐγείνε ἔτσι ἡ αἰτία τοῦ πανικοῦ καὶ τῆς φυγῆς.

Μὰ ὁ Γεώργιος ἀπολογιέται πὺς ὁ «ἐχθρός» ἦταν πάρα πολὺ μεγάλος. Ἄν ἦταν, λέει, μικρότερος, δὲν θὰ τὸν φοβόταν ἔτσι. Ἐπειτα, —προσθέτει,—γιατί κι' ὁ Ἀρχιστράτηγος, ποὺ εἶναι τόσο γενναῖος, κι' εἶχε μάλιστα καὶ γιαταγάνι, νὰ μὴν κάμῃ ἐφοδο πρῶτος, παρὰ νὰ τρέξῃ με τοὺς ἄλλους;

Ἡ ἀπολογία αὐτὴ τοῦ κατηγορουμένου κάνει ἐντύπωση.

(Συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

—Ναί, ἴσως δὲν θὰ πείραζε νὰ περιμένουμε... Ἀλλὰ ξέρεις, Μπέτση, ὁ κ. Οὐόλστον τὸ θέλει πολὺ. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἑρνέστος ἐπιθυμεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἑλβετίας. Ἀς τοὺς κάμουμε τὸ κέφι τους!

—Δὲν λέγω ὅχι... φθάνει μόνο νὰ μὴ λείψετε πολὺ.

—Δεκαπέντε μέρες μόνο.

—Ἐκτὸς ἂν ἐρχόμαστε καὶ μεῖς...

—Ὁχι, Μπέτση, δὲν θάταν φρόνιμο...

Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ παρουσιάσῃ, ἂν ἔχῃ κινδύνους, τουλάχιστο δυσκολίες καὶ κόπους μεγάλους... Ὁ παρκατοῦμε σὲ χώρα ξερή, γυμνή, με ἥλιο φλογερό. Καὶ τὸ ἀναίδιασμα στὰ βουνὰ θά'ναι πολὺ κουραστικό...

—Ὡστε ἡ κυρία Οὐόλστον, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ θὰ μένουμε στὸ Φελσενχάϊμ;

—Ναί, Μπέτση, ἀλλὰ δὲν σκοπεῖω νὰ σᾶς ἀφήσω μονάχους. Ὁ κ. Οὐόλστον θὰ κάμῃ τὴν ἐξερεύνηση με τὸν Τζᾶκ καὶ με τὸν Ἑρνέστο. Ἐγὼ θὰ μένω στὸ Φελσενχάϊμ. Εἶναι εὐχαριστημένη;

—Ἀ, ἔτσι μάλιστα! φώναξε ἡ κυρία Ζερμάτι. Μποροῦμε νὰ ἔχουμε καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν κ. Οὐόλστον. Εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ παρασυρθῇ σ' ἐπικίνδυνες ἐπιχειρήσεις. Τὰ παιδιὰ μας μαζί του δὲν τρέχουν κανένα κίνδυνον.

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ ἐκανόνισα ἔτσι. Κι' ἐλπίζω ὅτι τὸ σχέδιό μου θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν κυρία Οὐόλστον καὶ τὴν Ἄννα.

Ἡ Ἄννα θὰ λυπηθῇ λίγο γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἑρνέστου...

—Μὰ κι' ὁ Ἑρνέστος θὰ λυπηθῇ ποὺ θὰ φύγῃ μόνος του. Τί τὰ θέλεις! Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν πιά νὰ εἶναι τέλεια εὐχαριστημένα, παρὰ θὰ ζοῦν μαζί. Καὶ μιὰ μέρα, στὴν ἐκκλησία ποὺ τῆς ἔκαμε τὸ σχέδιον, ὁ Ἑρνέστος, θὰ ἐνωθῇ μ' ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾷ!

— Έχουμε καιρό να ξαναμιλήσουμε γι' αυτό το γέμο, που θα κάμει, ελπίζω, και τους Ουόλστον ευτυχισμένους όσο και μ'ας.

Το σχέδιο του κ. Ζερμάττ επιδοκίμασθηκε απ' όλους. Γιατί κι' ο Έρνέστος κι' η Άννα έδλεπαν πώς δεν ήταν δυνατό να γίνη άλλοιώς. Έτσι η αναχώρηση του κ. Ουόλστον με τους δυο γιούς του κ. Ζερμάττ ώρίσθηκε για την 25 Σεπτεμβρίου.

Άρχισαν εϋθὺς οί προετοιμασίες που έπρεπε να τελειώσουν γρήγορα. Το ταξίδι θα τώκαναν πεζοί, με το μπαστούνι στο χέρι, με το τουφέκι στη ράχη και συνοδευόμενοι από τους δυο σκύλους. Γιατί αυτή τη φορά δεν θα κυνηγούσε μόνον ο Τζάκ. Όσο καλός κυνηγός κι' αν ήταν αυτός, μα κι' οί άλλοι δεν πήγαιναν παρακάτω. Κι' άμα κυνηγοῦσαν κι' οί τρεις, η καθημερινή τροφή τους θάσαν εξασφαλισμένη.

Όττόσο έπρεπε να ετοιμασθῇ και τ'αμάξι με τους βόνασους, για τή μεταφορά τών δυο οίκογενειών ως τὸ ἐρημητήριο τοῦ Έμπερφορτ. Ας μὴν ξεχνούμε, πώς ο κ. Ζερμάττ εσκόπευε να ώρμηθῇ από την εὐκαιρία, για να επισκεφθῶν και τὸ ἀπομακρυσμένο αὐτὸ κτήμα, που βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Έπαγγελίας. Γι' αὐτὸ θέλησε να συνοδεύσουν τώρα τὸν κ. Ουόλστον, τὸν Τζάκ και τὸν Έρνέστο ως τὴν κλεισούρα τοῦ Φραγκμῦ. Ἰσως μάλιστα θάναγκαζόνταν να παρατείνουν τὴ διαμονή τους στὸ Έμπερφορτ μιὰ-δυὸ ἡμέρες, αν ἡ κατοικία ἀπαιτοῦσε μεγάλες ἐπισκευές κι' έπρεπε να βοηθήσουν ὅλοι.

Στις 25, πολὺ πρωί, τὸ ἀμάξι ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τοὺς σκύλους Μπράουν και Φάλμπ. Όλοι ἐκάθισαν μέσα. Ἡ ἀπόσταση ἦταν τρεῖς ὁλόκληρες λεύγες· ἀλλὰ οί βόνασοι θὰ μπορούσαν να τὴν κάμουν πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Ῥαῖος ἦταν ὁ καιρὸς. Ῥαῖα σύννεφα ἄσπρα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ κι' οί ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν εἶχαν τὴν δύναμη.

Στις ἔντεκα, τὸ ἀμάξι, ἀφοῦ ἐσχίσε λοξὰ μιὰ γόνιμη καταπράσινη ἐξοχή, ἐφθασε στὸ ἐρημητήριο τοῦ Έμπερφορτ.

Στὸ μικρὸ δάσος, πὺ εἶχε μπροστά, εἶδαν ἀκόμη καμμιὰ δωδεκαρία πιθήκους. Έπρεπε να τοὺς διώξουν ἀπὸ κεῖ. Καί με τοὺς πρώτους πυροβολισμούς, τὰ τετράχειρα χάθηκαν.

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε κι' οί δυὸ οίκογενεῖες πῆγαν να ἐγκατασταθῶν στὴν κατοικία. Προφυλαγμένη ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ δένδρα πὺ τὴν περιτοίχιζαν, δὲν εἶχε πάθει πολὺ ἀπὸ τὴς κακοκαιρίας. Κι' ἐνῶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Ουόλστον κι' ἡ Άννα ἄρχισαν νὰ εἰσιμῶνουν τὸ πρόγευμα, οί ἄνδρες ἀπομακρύνθηκαν ὡς μιὰ τουφεκιά, για νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν

κλεισούρα τοῦ Φραγκμῦ, ἀπ' ὅπου μπορούσε κανεὶς νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ἐνδότερα τῆς Νέας-Έλβετίας.

Σπουδαία και βαρεῖα ἐργασία ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνη σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· γιατί κάποια δυνατὰ ζῶα θὰ εἶχαν δοκιμάσει νὰ παραβιάσουν τὸ φράκτη κι' έπρεπε νὰ στερεωθῇ. Ἰσως κανένα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες εἶχε κάμει αὐτὴ τὴν ἀποπειρά, πὺ ἀν πετύχαινε, φαντασθῆτε τί καταστροφές θὰ γινόταν στὸ Έμπερφορτ, στὸ Τσούκερτοπ, και στὸ Βάλντεγκ! Ποίος ξέρει μάλιστα μὴ δὲν ἐφθάναν κι' ὡς τὸ Φελσενχάιμ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα παχύ-δερμα!

Εργάσθηκαν ὅλο τὰ πόγεμα κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, για νὰ κουβαλήσουν και νὰ τοποθετήσουν στὸ φράκτη καινούργια δοκάρια και καινούργια ἀγκωνάρια. Έτσι ὁ φράκτης στερεώθηκε στὴν ἐντέλεια και τὸ πέρασμα ἀπὸ κεῖ θάταν ἀδύνατο.

Τὸ Έμπερφορτ δὲν ἦταν πιά ἡ ἀρχέγονη ἐκείνη καλὺδα τών ναυαγῶν, πὺ σπηριζόταν σὲ τέσσερα δένδρα. Ἦταν ἓνα σπιτάκι με ἀρκετὰ δωμάτια, για νὰ χωρῇ και τὴς δυὸ οίκογενεῖες. Καί δεξιά κι' ἀριστερὰ εἶχε σταύλους μεγάλους, ὅπου οί κουρασμένοι κι' οί πεινασμένοι βόνασοι βρῆκαν ἀνάπαυση κι' ἄφθονη τροφή.

Τὸ κυνήγι στὰ περίχωρα ἀφθονούσε. Κι' ὁ Τζάκ μπορούσε νὰ ἱκανοποιῇ τὸ πάθος του πρὸς ὡφέλεια τοῦ οίκογενειακοῦ τραπέζιου. Πολλὰ ἄλλως τε ἀπὸ τὰ ζῶα και τὰ πουλιά πὺ ἐσκότωνε, τὰ ἐψήναν εϋθὺς και τὰ φύλαγαν για τοὺς τρεῖς ἐκδρομείς.

Στις 27 Σεπτεμβρίου, τὸ πρωί, πῆγαν ὅλοι μαζί ὡς τὴν κλεισούρα τοῦ Φραγκμῦ κι' ἐκεῖ ἀποχαίρετίσθηκαν... Δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες θὰ ἔμεναν χωρισμένοι, χωρὶς εἰδηση, χωρὶς ἐπικοινωνία... Πόσο τοὺς φαινόταν βαρὺ!

— Καί ὅμως, εἶπε τότε ὁ Έρνέστος, ἡ Άννα θὰ λαβαῖν εἰδήσεις μου!

— Με τὸ ταχυδρομεῖο; ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Ναί, με τὸ ἐναέριο ταχυδρομεῖο... Βλέπετε αὐτὲς τὴς δυὸ περιστέρες, πὺ τὴς παίρνω με τὰ κλουδιά τους;.. Ὁ τὴς ἐλευθερώσουμε στὴν κορυφή τών βουνῶν κι' ἀπὸ κεῖ θὰ σὰς φέρουν εἰδήσεις τοῦ μικροῦ καραβανοῦ μας.

Χάρηκαν ὅλοι για τὴν καλὴ αὐτὴ ἰδέα τοῦ Έρνέστου κι' ἡ Άννα ὑποσχέθηκε νὰ παραφυλάγῃ καθεμέρα τὸν γυρισμὸ τών ταχυδρόμων περιστέρων.

Ὁ κ. Ουόλστον, ὁ Τζάκ κι' ὁ Έρνέστος πέρασαν ἀπὸ μιὰ τρύπα, πὺ τὴν εἶχαν ἀφήσει ἐπίτηδες στὸ φράκτη τῆς κλεισούρας και, ἀφοῦ τὴν ἐφραξαν πίσω τους, ἄρχισαν τὴν πεζοπορία.

Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οί γυναῖκες θὰ γύριζαν με τ'αμάξι στὸ Φελσενχάιμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γιορνάλ.— Ἡ χώρα τών πεδιάδων.— Ἡ χώρα τών δασῶν.— Κι' αὖτις αἰθόκη.— Στὰ ριζοβούνια.— Διὰ κτέρευση σὲ σπηλιά.— Ἡ πρώτη κι' δευτέρη ζώνη τοῦ βουνοῦ.— Στὴ βάση τῶν ὄρων.

Ἡ πεζοπορία εἶναι τὸ καθαυτὸ ταξίδι τών περιηγητῶν. Τοὺς ἐπιτρέπει νὰ τὰ βλέπουν ὅλα, νὰ γυρίζουν πίσω, νὰ στέκονται ὅπου θέλουν, νάρχουν ὅσο θέλουν. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πιά δρόμος, πεζοπόρος ἀρκεῖται στὸ μονοπάτι. Μπορεῖ νὰ περῇ ἀπὸ κεῖ, ἀπ' ὅπου δὲν περνοῦσε τὸ ἐλαφρότερο ἀμάξι ἢ τὸ πῦ γυμνασμένο ζῶο· και νὰ νειδῶν ἔτσι οἱ τίς ψηλότερες κορυφές τών βουνῶν.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ουόλστον κι' οί σύντροφοί του ἐπροτίμησαν τὴν πεζοπορία. (Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

(τοῦ Hugo.)

Τὴ συμβουλή, πὺ ἐργατικὸ βελόνι σοὺ χαρίζει, ἰσχύει· και 'στὴ δουλειά, μα και 'στὴν προσευχή σου τῶναι μπροστά σου: «δούλευε!» σὺ αὐτὴ λέει 'εὐ' αὐτὴ. Ἀνὸ κόρες γεννηθῆκανε ἀπ' τὴ δουλειά—θυμῆσθαι!— Ἡ ἀρετὴ, πὺ πῶτερο τὴν εὐθυμία στολίζει, κι' ἡ εὐθυμία πὺ πῦ ὁμορφὴ κάνει τὴν ἀρετὴ.

Και νᾶσαι ἀγνή, σὺ τὴν αὐγή, σὺν κῆμα πὺ σαλεύει, σὺν τῇ χαρούμενῃ φολιά, τὸν πύργο πὺ βουίζει, σὺν τὸν δερμάτι τὸ χρυσὸ πὺ ὁ θεριστὴς θερίζει, σὺν τὸν λουλούδι τὸ γερό, σὺν τ' ἄστρο πὺ μαγεῖται· παρόμοια μ' ὅσα τραγουδοῦν καὶ μ' ὅλα πὺν γελάει, μ' ὅσα σὲ εἰρήνῃ τοῦ Θεοῦ νὰ κοιμηθοῦν πάνε.

Νᾶσαι καλὴ. Κάθε καλὸ τὸ κρύβει ἡ καλωσύνη. Τὴν καλωσύνη ὁ σπλαχνικὸς Θεὸς πὺ μᾶς ἐνώνει, 'στὸν φρόνιμο τὴν ἔδωκε, πῶχει βαθὺ τὸ νοῦ· τῆς κάθε ὑπέροχης ψυχῆς για βάση βάζει ἐκείνη, μα και τοῦ δικαίου τὴν καρδιά φτιάχνει μ' ἐκείνη μόνη, σὰ μ' ἓνα μόνον σάπφειρο τὸ ὄλο τ' οὐρανοῦ.

Ἔτσι σὺν κρῖνο κάτωσῃ, σὺν κύνων πάντα θάσαι σὰ μέτωπο τ' ἀγνὰ, πὺ λές κι' ὁ Πλάστης σημαδεύει, και δίχως νὰ πικραίνεσαι, και δίχως νὰ λυπᾶσαι, θάσαι σὺν ὅποιον τοῦ καλοῦ τὰ πλοῦτη πὺ μαγεῖται, πὺ φτάνει σ' ἄστυ γλυκό, πὺ ἀπλὴ περὶ ἡ ζωὴ του και γλυκὸν ὕπνο χαίρειται, σὺν πῇ τὴν προσευχὴ του.

Α. ΜΑΚΡΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΕΤΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 306)

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Ἐλενίτσα πῆγε νὰ πρελλαθῇ ἀπὸ τὴ φρίκη κι' ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ για νὰ σώτῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Εὐτυχῶς πὺ ἡ μάγισσα βγῆκε σὲ μιὰ στιγμή, ἰσως για νὰ εἶρῃ ξύλα νὰ μαγειρέψῃ. Έτσι ἡ Ἐλενίτσα ἔτρεξε στὸ μέρος πὺ ἦταν τὸ κλουβὶ με τὸν Ἀετᾶκη και τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Ἐκεῖνος τότε τῆς εἶπε: «Θά 'ναι βέβαια μάγισσα αὐτὴ ἡ γριά. Μ' αὐτὲς οί μάγισσες ἔχουν πάντα κανένα ραβδί ἢ τίποτ' ἄλλο τέτοιο, και 'ς αὐτὸ εἶν' ὅλη τους ἡ δύναμη. Γάζε λοιπὸν γρήγορα νὰ τὸ βρῇς, ἢ ἴσπερὰ δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ φοβηθῶμεν». Ἡ Ἐλενίτσα ἐψάξε τότε 'ς ὅλο τὸ σπῖτι και πραγματικῶς βρῆκε ἓνα ραβδί και μιὰ φλογέρα.

Μ' αὐτὰ τὰ μαγικά σύνεργα μπόρεσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἀετᾶκη. Κι' ἀμέσως τὰ δυὸ ἀδελφία τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, κουβαλῶντας μαζί τους και τὸ ραβδί και τὴ φλογέρα.

Σὲ λίγο ἡ μάγισσα γύρισε στὸ σπῖτι κι' εἶδε τότε, φαντάζεσθε με πόσο θυμὸ, πὺ ὁ Ἀετᾶκης εἶχε πετάξῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ σιδερένιο κλουβί, κι' ἀπὸ τὸ σπιτάκι με τὰ ζαχαρένια τζάμια. Καί μαζί με τὸν Ἀετᾶκη, ἐλεῖπε κι' ἡ Ἐλενίτσα!

Δὲν νὰ μὴν ἦταν, βλέπετε, για τὴ γριά μάγισσα ἀρκετὸ δυστύχημα πὺς ἔχανε τὴν ἡμέρα ἓνα θαυμάσιο γεῦμα, έπρεπε νὰ χᾶτῃ, ἔτσι μὲς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, μὲς ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς, και τὴν Ἐλενίτσα, πὺ λογάριζε νὰ τὴν κάμῃ ὑπρέτρια και νὰ τὴ μάθῃ νὰ τῆς μαζεύῃ αὐτὴ παιδιὰ για φαγώμα, ἐπειδὴ τὸ ἄσπρο κλουβὶ ἦταν πιά γέρινο και σὲ λίγο θὰ φοροῦσε...

Ἡ γριά στρίγγλα καθῆσε λίγες στιγμὲς νὰ σκεφθῇ. Κι' εἶδε πὺς τὸ καλὺτερο πὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ κυνηγῇ ἀμέσως τὰ δυὸ ἀδελφία και νὰ τὰ ξαναπαῖσῃ, προτοῦ νὰ γροῦν ἀπὸ τὴν περιοχὴ πὺ ἐφθάνε ἡ μαγικὴ τῆς δύναμη.

Φόρεσε λοιπὸν ἀμέσως τὰ μαγικά τῆς πανδάλια, πὺ εἶχαν τὴν ιδιότητα νὰ τὴν κάνουν νὰ τρέχῃ σὺν ζαρκαδί, κι' ἄρχισε τὴν καταδίωξη.

Τὰ παιδιὰ τὴν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ κι' εϋθὺς με τὸ μαγικὸ ραβδί ἔκαμαν κάτι σημεῖα στὸν ἀέρα κι' ἔτσι μεταμορφώθηκαν και τὰ δυὸ: ἡ Ἐλενίτσα σὲ μιὰ λίμνη κι' ὁ Ἀετᾶκης σὲ μιὰ πάπια πὺ κολυμποῦσε μέσα. Ἡ μάγισσα ἐπλησί-ασε στὴ λίμνη και προσπάθησε νὰ ξεγελάσῃ τὴν πάπια με ψωμί και με γλυκίσματα, για νὰ ζυγώσῃ και νὰ τὴν τσακίσῃ. Μὰ ὁ Ἀετᾶκης και με τὴ μορφή

τῆς πάπιας διατηροῦσε πολὺ καλὰ τὴν ἀνθρωπινὴ μυαλὸ του κι' ἐφυλάχθηκε νὰ μὴ δεχθῇ τίποτ' ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μάγισσας. Έτσι κι' αὐτὴ, ἀπελπισμένη ἄρρησε και πάπια και λίμνη, και γύρισε στὸ σπῖτι τῆς. Τότε πιά τὰ δυστυχὰ ἀδελφάκια ξαναπῆραν τὴν ἀνθρωπινὴ τους μορφή κι' ἄρχισαν πάλι τὸ δρόμο τους, με τὴν ἐλπίδα πὺς κάποτε θὰ τοὺς ἐβγαίξε στὸ πατρικὸ τους σπῖτι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, καθὼς ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν κουφάλα ἐνὸς δένδρου, ὅπου εἶχαν περάσει τὴ νύχτα, εἶδαν πάλι τὴν κακὴ μάγισσα νάρχεται καταπάνω τους. Τότε, για δευτέρη φορά, ἔκαμαν σημεῖα με τὸ μαγικὸ ραβδί κι' εϋθὺς μεταμορφώθηκαν· ἡ Ἐλενίτσα σὲ μιὰ τριανταφυλλιά κι' ὁ Ἀετᾶκης 'ς ἓνα τριανταφυλλο ἀπάνω τῆς. Ἡ μάγισσα πλησίασε κι' εἰσιμῶσθηκε νὰ κόψῃ τὸ τριαντάφυλλο, γιατ' ἤξερε πὺς ἦταν ὁ Ἀετᾶκης μεταμορφωμένος, δηλαδὴ τὸ πολυπόθητο γεῦμα τῆς· καθὼς ὅμως ἐσκυψε, ἓνα ἀγκάθι τῆς τριανταφυλλιάς πετάχθηκε και τῆς πῆκε μέσ' στὸ μάτι. Οὐρλιασε τότε ἀπὸ τὸν πόνο ἡ μάγισσα και, ἀντὶ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι τῆς νὰ κόψῃ τὸ τριαντάφυλλο, σήκωσε και τὰ δυὸ τῆς τὰ χέρια κι' ἐκρατοῦσε σφιχτὰ τὸ πληγωμένο τῆς μάτι για νὰ μετριάξῃ τὸν πόνο. Έτσι βρῆκαν τὰ παιδιὰ τὴν εὐκαιρία για μιὰ στιγμή νὰ ξαναπάρουν τὴν ἀνθρωπινὴ μορφή και νὰ ἐξακολουθήσουν βιαστικὰ τὸ δρόμο τους.

Για νὰ μὴ μπορέσῃ ὅμως ἡ μάγισσα νὰ τοὺς βάλῃ πάλι στὸ κυνήγι, ἀποτά-σισαν νὰ χρησιμοποιήσουν και τὴ μαγεμένη φλογέρα πὺ ἔχαν πάρει μαζί τους. Αὐτὴ ἡ φλογέρα ἔκανε ὅποιον τὴν ἄκουε, νὰ στρεφιογυρίζῃ και νὰ χορεύῃ ἀτέλειωτα σὺν τρελλός, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ θέση του περισσότερον ἀπὸ δέκα βήματα. Έτσι λοιπὸν, καθὼς προχωροῦσαν, ὅλο ἐπαιζαν τὴ φλογέρα κι' ἔκαναν τὴ γριά νὰ χοροπηδᾷ σὰ δαιμονισμένη, κρατῶντας πάντα και τὸ πονεμένο τῆς μάτι. Αὐτὸ βάσταξε ὡς πὺ προχώρησαν πολὺ και βγῆκαν ἀπὸ τὴν περιοχὴ πὺ ἐξουσίαζε ἡ μάγισσα. Μὰ κι' ἂν δὲν μπόρῶσε ἀπὸ δῶ και πέρα νὰ τοὺς κάμῃ αὐτὴ κακὸ με τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια, μπορούσε ὅμως νὰ τὰ παρακολουθῇ με τὴ σκέψη και, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουν τὰ παιδιὰ, νὰ τοὺς βάνῃ στὸ κεφάλι νὰ κάνουν μονάχα τους κάτι κακὸ ἢ κάτι πὺ θὰ τοὺς ἐβγαίνει σὲ κακὸ.

Ἦταν μεσημέρι, ὁ ἥλιος μεσουρανοῦσε κι' ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη. Τὰ δυὸ ἀδελφάκια ἐξακολουθοῦσαν πάντα νὰ περπατοῦν μ' ἀντὶ νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα τους, ἀπομακρυνόντανε περισσότερον, γιατί ἡ μάγισσα τὰ ἔκανε νὰ

διαλένε τὸν πῶς ἀκατάλληλο δρόμο. Κι' ὑπέφεραν πολὺ τὰ καίμενα τὰ παιδιὰ. Ὑπέφεραν κι' ἀπὸ κούρσο κι' ἀπὸ πείνα κι' ἀπὸ δίψα. Κάποια στιγμή ὁ Ἀετᾶκης λέει στὴν ἀδελφούλα του:

«Ἐλενίτσα μου, δὲν ὑποφέρω πιά τὴ δίψα· θὰ πάω νὰ βρῶ κανένα ρυάκι, καμμιὰ πηγὴ, νὰ πῶ κι' ἐγὼ και νὰ σοῦ φέρω και σένα. Καθῆσε αὐτοῦ νὰ ξεκουραστῇς και περίμενέ με».

Ἡ Ἐλενίτσα φοβήθηκε νὰ μείνῃ μόνη τῆς· κι' ἔτσι ἄρχισαν μαζί, πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ γυρεύουν κανένα ρυάκι. Ἐπὶ τέλους βρῆκαν ἓνα μ' ἄφθονο και καθαρὸ νερὸ πὺ κυλοῦσε μουρμουριστά. Ὁ Ἀετᾶκης εἰσιμῶσθηκε νὰ πιῇ μ' ἀπληστία, ἡ Ἐλενίτσα ὅμως τὸν ἐκράτησε, γιατί τῆς φάνηκε πὺς τὸ μουρμούρισμα τοῦ ρυακιοῦ ἔλεγε: «Ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ μου, θὰ γίνῃ τίγρις».

«Γιὰ τὸ Θεὸ, εἶπε, τρομαγμένη ἡ Ἐλενίτσα στὸν ἀδελφὸ τῆς, μὴν πιῇς, γιατί θὰ γίνῃς τίγρις και θὰ με κατασπαράξῃς!»

«Καλὰ λοιπὸν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀετᾶκης, ἂς περιμένουμε τὸ δεύτερο ρυάκι, ἂν και διψῶ πάρα πολὺ.»

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους και σὲ λίγο βρῆκαν και δεύτερο ρυάκι. Μὰ οὔτε ἀπ' αὐτὸ δὲν ἄφησε ἡ Ἐλενίτσα τὸν ἀδελφὸ τῆς νὰ πιῇ, γιατί τῆς φάνηκε πάλι πὺς τὸ μουρμούρισμα τοῦ ρυακιοῦ ἔλεγε:

«Ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ μου, θὰ γίνῃ λύκος».

«Ἀς σοῦ κάμω και τώρα τὴ χάρη, εἶπε ὁ Ἀετᾶκης· νὰ τὸ ξέρῃς ὅμως, Ἐλενίτσα, μόλις φθάσουμε σὲ τρίτο ρυάκι, ὅτι και νὰ μοῦ πῇς πὺς λέει, δὲν θ' ἀκούσω τίποτα. Θὰ πῶ κι' ἂς γίνῃς τίγρις, γιατί κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ δίψα».

Σὲ λίγο βρῆκαν και τρίτο ρυάκι. Αὐτὸ ἔλεγε:

«Ὅποιος με πιῇ, θὰ γίνῃ προδατάκι».

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ε. Α.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φαῦχτερςλέμπεν]

32.

Τοὺς ὀρμητικὸς χαρακτῆρες ἀναγκάζε-τέ τους νὰ προχωροῦν σιγά-σιγά τοὺς ἀναποφάσιτους νὰ ἐνεργοῦν γρήγορα. Τοὺς βυθισμένους πάντα στὸν ἑαυτὸ τους, τοὺς ὀνειροπόλους, συνειθίστε τους νὰ κρατοῦν τὸ κεφάλι πάντα ὑψωμένο, νὰ βλέπουν τοὺς ἄλλους στὸ προσῶπο και νὰ μιλοῦν καθαρά. Εἶναι ἀπίστευτο, ἀλλὰ τὸ ξέρω ἀπὸ πείρα, — πόση ἐπίδραση ἔχουν αὐ-τὲς οί συνήθειες στὴν ψυχὴ και στὸ σῶμα.

33.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ παρατηρῇ κανεὶς τὸν ἑαυ-τὸ του σὺν ξένο, σὺν ἀντικείμενο· πρέπει ἀκόμη και νὰ τὸν μεταχειρίζεται σὺν τέτοιο.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΚΟΣΜΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΑΝΤΗ-ΘΗΚΑΜΕ
στην όδον 'Α-
θηνάς, εκεί-
κοντά στην
'Αγορά, ένα
Σαββατόδρα-
δο. 'Η μητέ-

ρα του, — μία εξαδέλφη μου, — τον είχε στείλει να ψωνίση κρέας, άρνι, μοσχάρι, κοττόπουλο, ό,τι έβρισκε κι' ο νεαρός άνεψιός μου γύριζε στο σπίτι άψώνιστος, γιατί από τον πολύ κόμο, δεν είχε καταφέρει να ζυγώση ούτε χασάπη, ούτε μα-νίδα. Καί μου είπε καταφουρισμένος :

— 'Απελπισία! Καλά τ'ό γράφατε και σείς, σε μία 'Αθηναϊκή 'Επιστολή, πώς ήλθαν τάχα να διώξουν τ'ήμερα. Ούτε να ψωνίση το κρέας του δεν μπορεί πιά κανείς στην 'Αθήνα! Θά πω τής μητέρας μου να φύγουμε!

Και όμως, από δίπλα μας, περνούσαν ένα σωρό ψωνισμένοι. Άλλος κρατούσε κρέας, άλλος ψάρι, άλλος πουλιά. Έδει-ξα μερικους στον άνεψιό μου και τού είπα :

— Μα πώς έψωνισαν αυτοί;

— Χμ! Θαύμα πώς το κατάφεραν, μου άποκρίθηκε, σηκώνοντας τους ώμους. Ποίος ξέρει πόσες ώρες θά περίμεναν στρυμ-γμένοι και τι σκουντιδι θά έφαγαν στην 'Αγορά. Καί το κάτω-κάτω, τί νομίζετε; για να ψωνίσουν όλοι αυτοί, δεν άφησαν τίποτα και για μένα. Δεν χωράμε πιά στην 'Αθήνα, τελείωσε!

Καθώς στεκόμαστε και τ'ά λέγαμε, οι άνθρωποι που περνούσαν βιαστικοί, μάς έσπρωχναν ή μάς άνάγκαζαν να παραμερί-ζουμε μόνοι μας, για να τούς κάνουμε τό-πο. Καί μία στιγμή, κάποιος έκτύπησε το νεαρό μου άνεψιό μ' ένα καλάθι γεμάτο ψώνια.

— 'Ορίστε κατάστασις! έξακολούθησε να μου λέη, τρίζοντας τον άγγώνα του. Να σταθής λίγο στο δρόμο, να μιλήσης με το μπάρμπα σου, δεν μπορείς! Να περπατή-σης ακόμα ίσια, με την ήσυχία σου, σαν άνθρωπος, δεν μπορείς! Θά σε σπρώχνουν από παντού, για να περνούν, θά σε κάνουν να κατεβαίνης από το πεζοδρόμιο ή να στέ-νεσαι στην άκρη. Δεν είναι ζωή αυτή! Θά πω τής μητέρας μου να φύγουμε!

— Μα εδώ, τού είπα, δεν είναι κατάλ-ληλο μέρος για να στεκόμαστε. 'Ας περ-πατούμε καλύτερα.

Και ξεκινήσαμε σιγά, κουβεντιάζοντας. Προσπαθούσα τώρα να πείσω το νεαρό άνε-ψιό, πώς κι' αυτές θά ψωνίζε, ό,τι ήθελε, αν είχε κάπως περισσότερη ύπομονή κι' αν έβαζε μεγαλύτερη θέληση και δραστη-ριότητα. Δεν έννοούσε να το παραδεχθώ,

λέγοντας πώς για ένα ψώνισμα δεν χρειά-ζοταν να αγωνισθώ κανείς περισσότερο, γιατί ο κόμος θάταν δυσανάλογος πρὸς τὸ άπο-τέλεσμα· κι' επέμενε πώς είχε χαλάσει ή 'Αθήνα... 'Αλλά καθώς πηγαίναμε, παρα-τήρησα πώς οι άνθρωποι, είτε από μπρο-στά έρχόνταν, είτε από πίσω, έξακολου-θούσαν να σκουντιούν, να κτυπούν τον άνε-ψιό μου, όπως και τότε που ήταν σταμα-τισμένος· και παρατήρησα ακόμα, πώς κά-θε φορά που έβλεπε μπροστά του κανένα, παραμερίζει ολοπρόθυμα για να τού κινή τόπο.

— Το ξέρεις λοιπόν πώς δεν ξέρεις να περπατήσεις; τού είπα τότε.

— 'Εγώ; γιατί;...

— Γιατί στέκεσαι να σε κάνουν οι άλ-λοι όπως θέλουν· ενώ θά μπορούσες να τούς κάνης όπως θέλεις εσύ. Γι' αυτό τρῶς τέτοιο σκουντιδι στο δρόμο.

— 'Α, μπά! Οι άλλοι δεν ξέρουν να περπατήσουν. Είναι βάνασοι, άγριοι. 'Ο κανονισμός λέει, πώς όταν άπαντιούνται δυό, καθένας πρέπει να κάμη δεξιά. 'Αλλ' όταν κάνω εγώ δεξιά, ο άλλος κάνει άριστερα. Γιατί έτσι τούρχειται καλύτε-ρα. Κι' επειδή φυσικά με βρίσκει μπρο-στά του, με σπρώχνει βάνασα και περνά. Έννοείται όμως πώς αυτά όλα γίνονται, επειδή δεν μάς χωρούν πιά οι δρόμοι. 'Αλλοιότικα δεν είχαμε άναγκη να πέ-φουμε τόσο συχνά αντιμέτωποι.

Τον άφησα να νάνιαψήξη τή θεωρία του κι' έπειτα τού είπα :

— Βίζουμε λοιπόν στοίχημα, πώς άμα σου δείξω πώς να περπατήs, δεν θά σε σπρώχνη κανένας, παρά όλοι θά παραμε-ρίζουν μπροστά σου και θά περνάs σ'ά νά-σουν στο δρόμο μονάχος σου;

— Μέσα 'ς αυτή την πολυκομία;

— Ναί, ναί. Καί στην πιο μεγάλη ά-κόμα. 'Ελα, άφησε αυτό το ψόβι, το κοιμισμένο, το κακορίζικο ύπος που παίρ-νεις στο δρόμο... Ζωήρεψε λιγάκι, κορδώ-σου και, χωρίς να τρέχης, προχώρει με βήμα γοργό, σταθερό, άποφασιστικό. Καί... να σου πω : Αυτό το μαστουνάκι που κρατείs, — αλήθεια, έχασα να σου πω με γεια, γιατί μου φαίνεται πώς είναι το πρώτο σου... .

— Ναί, μου τ'ό χάρισε ή μαμμά προ-χθές στα γενέθλιά μου... Σ'ας άρέσει; Δεν είναι ωμορφή αυτή ή κόκκινη λαβή, ή διαφανής;...

— Πολύ. Πρόσεξε μόνο μη σου στρί-ψη ή βίδα του· γιατί όπως έγραψε μία φορά ο ποιητής Βιζυηνός, και το μπα-στούνι είναι σαν τον άνθρωπο : άμα τού στρίψη ή βίδα, χάνει το κεφάλι του.

— Όπως τώχασε στο τέλος κι' εκείνος.

— Ναί, ο καίμένος, γιατί πέθανε τρελ-λός. Λοιπόν, το μαστουνί σου μην τ'ό κρατήs έτσι σαν ξένο, ή σαν ψώνι που τ'ό πιά στο σπίτι σου. Κούνα το λιγάκι, κ'ρά-δα ν'ε το, δείχνε πώς, στην άναγκη, μπο-

ρείs να δώσης και καμιά μαστουνάκι. Προπάντων δείχνε πώς μπορείs, κατά λάθος, να βγάλης και κανένα μάτι. Έμ-πρός τώρα! Προχώρει καθώς σου είπα. Κι' εγώ άθρόομαι σιγά-σιγά από πίσω, για να βλέπω. 'Ορεβούρ!

Ζωήρεψε, γελώντας, κορδώθηκε, σή-κωσε το μαστουνάκι του, μούδαλε και τ'ό καπέλλο, τάχα πώς μάποχαιρετ', και προχώρησε με βήμα γοργό. 'Από τ'ό Δη-μοτικό Θέατρο πήγε έτσι ως τή γέφυρα του Σιδηροδρόμου. Καί 'ς όλο αυτό το διάστημα, με μεγάλη του έκπληξη κι' ευ-χαρίστηση είδε όλους τούς ανθρώπους να παραμερίζουν άθέλτητα μπροστά του, για να περνά με τ'ό μαστουνί του! 'Ετσι ούτε τον έσπρωξε κανείς, μα ούτε κι' έ-κείνος βρέθηκε στην άναγκη να σπρώξη κανένα. Περιττό να προσθέσω, πώς δεν έ-βγαλε και κανένα μάτι. Το κόκκινο έ-κείνο μαστουνάκι που κουνιόταν, τ'ό βλε-παν όλοι από μακριά, τ'ό φοβούνταν και φυλαγόνταν.

Στάθηκε στο κάγγελλο τής γέφυρας και με περίμενε, λιγωμένος από τ'ά γέλιαs κι' άκουγα τ'ά μηνίγια μου να κτυπούν σε νάθελαν να σπάσουν, μ' ένα βλέμμα που έρριξα γύρω μου είδα καθαρά και ξάστερα ό,τι με περιστοι-χίσε, — την αίθουσα δηλαδή και τούς ανθρώπους που την έγέμιζαν.

Ήταν άρκετά εύρύχωρη ή αίθουσα αυτή, με ψηλό τα-βάνι, μεγάλη παράθυρα, χω-ρισμένη με κάγγελα σε δυό μέρη, τ'ό ένα για τ'ό δικαστή-ριο, τ'ό άλλο για τ'ό άκροα-τήριο.

Σε μία ψηλή εξέδρα καθό-ταν ο δικαστής-άνακριτής. Πιο χαμηλά, μπροστά του, καθόνταν τρείs άλλοι δικα-στικοί, που ήταν, καθώς έμα-θα άργότερα, ο δημόσιος κα-τήγορος, ο ταμίας τών προ-στίμων και ο γραμματέας. Αντικρὺ στο εδωλίό μου, ήταν ένας άνθρωπος με τήβεννο και με περρούκα, — ο δικηγόρος μου. (*)

Μπα! είχα και δικηγόρο; 'Από πού,

από ποιόν; Μήπως τον είχαν στείλει ο Μαντίας κι' ο Μπόμπ; Δεν ήταν ώρα να έξετάσω. Είχα και δικηγόρο, αυτό μου έφθανε.

Σ' έν άλλο εδωλίο, είδα τον Μπόμπ τον ίδιο, τούς δυό του συντρόφους, τον ξενοδόχο τής Μεγάλης Βελανιδιάs, με-ρικους άλλους που δεν τούς έγνώριζα και, σ' ένα άλλο αντίκρυ, έγνώρισα τον πόλισμαν που με είχε συλλάβει. Πολλοί άλλοι ήταν μαζί του. Ένόησα πώς τ'ά εδωλία αυτά ήταν τών μαρτύρων.

Το άκροατήριό μου με μία στάμνα και μία λε-κάνη. Καί μου έσύστησε να πλυθώ και να συγυρισθώ, γιατί σε λίγο θά παρουσια-ζόμουν στο δικαστή και, καθώς έλεγε, τ'ό περιποιημένο έξωτερικό είναι καμιά φορά ή καλύτερη σύσταση για τον κατη-γορούμενο.

Άρ'ού έκαμα την τουαλέττα μου, θέ-λησα να καθίσω στο σκαμνί μου. 'Αλλά μου ήταν άδύνατο να σταθώ σε μία θέση

κι' άρχισα να τριγυρίζω στο καλλί μου, έπως τ'ά ζωα τριγυρίζουν στα κλουβιά τους.

Προσπάθησα να προετοιμάσω την άπο-λογία μου, τ'ς άπαντήσεις μου. Μα ήμουν τόσο παραχαλισμένος ώστε, αντί να συγ-κεντρωθώ στο θέμα μου, συλλογιζόμουν διάφορα πράγματα, άσχετα, που περνού-σαν από τον κουρασμένο νοῦ μου σαν τις σκιές μιās μαγικής λυχνίας.

Ο δεσμοφύλακας έγύρισε και μου είπα να τον άκολουθήσω. Τον άκολού-θησα. Κι' άφ'ού περάσαμε ένα σωρό δια-δρόμους, βρεθήκαμε μπροστά σε μία πορτίερα, που την άνοιξε και μου είπα :

— Πέρασε.

Ένας ζεστόs άέρας μου ήλθε στο πρόσωπο κι' άκουσα μία βοή άνακατω-μένη. Μπήκα και βρέθηκα μπροστά 'ς ένα εδωλίο, τριγυρισμένο από ένα μικρό καγγέλωμα. Ήμουν στην αίθουσα τού δικαστηρίου.

Αν και με είχε κυριευμένο ένα είδος ψε υ δ α ι σ θ η σ i α s κι' άκουγα τ'ά μηνίγια μου να κτυπούν σε νάθελαν να σπάσουν, μ' ένα βλέμμα που έρριξα γύρω μου είδα καθαρά και ξάστερα ό,τι με περιστοι-χίσε, — την αίθουσα δηλαδή και τούς ανθρώπους που την έγέμιζαν.

Ήταν άρκετά εύρύχωρη ή αίθουσα αυτή, με ψηλό τα-βάνι, μεγάλη παράθυρα, χω-ρισμένη με κάγγελα σε δυό μέρη, τ'ό ένα για τ'ό δικαστή-ριο, τ'ό άλλο για τ'ό άκροα-τήριο.

Σε μία ψηλή εξέδρα καθό-ταν ο δικαστής-άνακριτής. Πιο χαμηλά, μπροστά του, καθόνταν τρείs άλλοι δικα-στικοί, που ήταν, καθώς έμα-θα άργότερα, ο δημόσιος κα-τήγορος, ο ταμίας τών προ-στίμων και ο γραμματέας. Αντικρὺ στο εδωλίό μου, ήταν ένας άνθρωπος με τήβεννο και με περρούκα, — ο δικηγόρος μου. (*)

Μπα! είχα και δικηγόρο; 'Από πού, από ποιόν; Μήπως τον είχαν στείλει ο Μαντίας κι' ο Μπόμπ; Δεν ήταν ώρα να έξετάσω. Είχα και δικηγόρο, αυτό μου έφθανε.

Σ' έν άλλο εδωλίο, είδα τον Μπόμπ τον ίδιο, τούς δυό του συντρόφους, τον ξενοδόχο τής Μεγάλης Βελανιδιάs, με-ρικους άλλους που δεν τούς έγνώριζα και, σ' ένα άλλο αντίκρυ, έγνώρισα τον πόλισμαν που με είχε συλλάβει. Πολλοί άλλοι ήταν μαζί του. Ένόησα πώς τ'ά εδωλία αυτά ήταν τών μαρτύρων.

Το άκροατήριό μου με μία στάμνα και μία λε-κάνη. Καί μου έσύστησε να πλυθώ και να συγυρισθώ, γιατί σε λίγο θά παρουσια-ζόμουν στο δικαστή και, καθώς έλεγε, τ'ό περιποιημένο έξωτερικό είναι καμιά

'ς ένα πάγκο είδα τ'ό Μαντία. Τ'ά βλέμ-ματά μας διασταυρώθηκαν, άγκαλιά-σθηκαν κι' άμέσως τ'ό θάρρος μου ξα-ναγύρισε. Θά υπερασπιζόμουν γενναία τον εαυτό μου! Δεν μου έκαναν πιά έν-τύπωση τ'ά βλέμματα που μ' έτόξευαν από παντού.

Ο δημόσιος κατήγορος μίλησε πρῶ-τος και με λίγα λόγια, — φαινόταν πολύ βιαστικός, — διηγήθηκε την υπόθεση : Κλοπή είχε διαπραχθῇ στην έκκλησία τού 'Αγίου Γεωργίου. Οι κλέφτες, ένας άντρας κι' ένα παιδί, μπήκαν στην έκ-κλησία με μία σκάλα από ένα παράθυρο που τ'ό έσπασαν. Είχαν μαζί τους ένα σκύλο, για να φυλάη και να τούς είδο-ποιήση, αν τυχόν παρουσιαζόταν κίνδυνος να συλληφθούν. Ένας άργοπορημένος δια-βάτης, — ή ώρα ήταν μία και τέταρτο, — είδε με άπορία του έν' άμυδρο εῶς μέσα στην έκκλησιά, στάθηκε κι' άκουσε

ο δικαστής, χωρίς να γυρίση σε μένα, έτσι σ'ά να μιλούσε μονάχος του, με ρώ-τησε τ'όνομά μου, την ηλικία μου και τ'ό επάγγελμα.

Αποκρίθηκα άγγλικά πώς όνομαζό-μουν Φράνσις Δρίσκολλ, πώς κατοικού-σα με τούς γονείς μου στο Λονδίνο, στην Αύλη τού Κόκκινου Λέντος, στο Μπέ-θναλ-Γκρήν· κι' ύστερα ζήτησα την ά-δεια να εξηγηθώ γαλλικά, επειδή ήμουν μεγαλωμένος στη Γαλλία και λίγους μόνο μήνες είχα στην 'Αγγλία.

— Μη νομίσης πώς θά με γελάσης, μου είπα αυστηρά ο δικαστής· ξέρω γαλ-λικά.

Διηγήθηκα λοιπόν την ιστορία γαλ-λικά κι' εξήγησα πώς μου ήταν τών ά-δυνάτων άδύνατο να βρεθώ στην έκκλη-σία στη μία, άφ'ού την ώρα εκείνη ή-μουν ακόμη στο 'Ιπποδρόμιο και στίς δυόμισι στη Μεγάλη Βελανιδιά.

— Καί στη μία και τέ-ταρτο που ήσουν; με ρώτησε ο δικαστής.

— Στο δρόμο, περπατούσα.

— Αυτό πρέπει να ποδει-χθῇ. Λες πώς ήσουν στο δρό-μο τής Μεγάλης Βελανιδιάs, ενώ ή κατηγορία ισχυρίζετα· πώς ήσουν στην έκκλησιά. Έρυγες από τ'ό 'Ιπποδρόμιο στη μία παρά λίγα λεπτά, για νάνταμώσης τον συνένο-χό σου, που σε περίμενε απέ-ξω από την έκκλησιά με μία σκάλα. Μόνο μετά την άπέ-πεια τής κλοπής πήγες στο ξενοδοχείο.

Προσπάθησα να ποδείξω πώς αυτό δεν ήταν δυνατό· μα είδα πώς ο δικαστής μου δεν έννοούσε να πεισθῇ.

— Καί πώς εξηγείς την παρουσία τού σκύλου σου στην έκκλησιά; με ρώτησε.

— Δεν την εξηγώ, γιατί κι' εγώ δεν την καταλαβαίνω. 'Ο σκύ-λος μου δεν ήταν μαζί μου. Τον είχα δέσει 'ς έν' από ταμάξια μας.

Δεν μπορούσα να πω περισσότερα, γιατί δεν ήθελα να δώσω όπλα εναντίον τού πατέρχ μου. Τού κάκου ο Μαντίας μου έγνεφε να έξακολουθήσω. Δεν έξακο-λούθητα Φώναξαν τότε ένα μάρτυρα και τον έβαλαν να όρκισθῇ στ'επαγγέλιο, πώς θά έλεγε την αλήθεια «χωρίς φόβον και χωρίς πάθος».

Ήταν ένας κοντόχοντροs ανθρώπ-κος, με ύπος φοβερά σπουδαίο, αν και τού τ'ό χαλούσε κάπως τ'ό κατακόκκιτο πρόσωπό του κι' ή μελιντζανιά του μύτη. Πριν όρκισθῇ, έκαμε στο δικαστήριο μία γονυκλισία κι' ύστερα κορδώθηκε : ήταν ο έκκλησάρχης τού 'Αγ. Γεωργίου.

(Επεται συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ε. ΜΑΛΠΑΣ
(Υψηλός Λεωφόρος (Βανος) έν
Λευκάδι. Β' Βραβείον 19ου Δια-
γωνισμού Σωσκαθώματος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΘ. ΝΙΤΗΣ
(Χρυσόθεμις) έν 'Αθήναις. Α'
Βραβείον 180ου Διαγων. Αύσων
Πνευματικών 'Ασκήσεων.

κάτι κρότους. 'Αμέσως ξύπνισε τον έκ-κλησάρχη. Γύρισαν οι δυό, μαζί και μ' άλλους. 'Αλλά τότε ο σκύλος έγαύγισε· κι' ενώ άνοιγαν την πόρτα, οι κλέφτες, τρομαγμένοι, έφυγαν από τ'ό παράθυρο, άφίνοντας μέσα τ'ό σκύλο, που δεν είχε προφθάσει νάναιβῇ ως τή σκάλα. 'Ο σκύλος αυτόs ώδηγήθηκε από τον άστυ-φύλακα Τζέρρυ, που δεν θάχε κανείς λόγους να επαινέση την εύφυία του και τ'ό ζήλο, στο 'Ιπποδρόμιο, όπου βρέθηκε άμέσως τον κύριό του. Είναι «ό ένταῦ-θα παρών κατηγορούμενος». 'Όσο για τον άλλο κλέφτη, «ερίσκονται επί τ'ά ίχνη του».

Ο δημόσιος κατήγορος είπα ακόμα μερικά, που έβεβαίωναν τάχα την ένοχή μου, κι' έσώπασε. Κατόπι, μία δυνατή φωνή άντήχησε : «Σιωπή!» Καί τότε

(*) 'Ιδε εικόνα 36ου φύλλου, σελ. 285.

μας». — «Από το καρόν μου». — «Η φύση». — «Δύο φαιδρά». — Παιδ. Πνεύμα.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος. — «Όλα 'ς αυτή τη Σελίδα και τα προτότυπα και τα μεταφρασμένα, είναι νόστιμα κι' ωμορφα. Δεν έχω καμιά ιδιαίτερη παρατήρηση να κάμω. Μόνο για τόν «Αδίκημένο» του Κυπριακού «Αστέρος» θά πω. Είναι το καλύτερο κομμάτι, σωστό παιδικό διήγημα, καλογραμμένο και ψυχολογικόν. Το μόνον που θά είχε κανείς να παρατηρήσει, είναι ότι ο θυμός του Τάκη αρχίζει να πέφτει κάπως απότομα, αδικαιολόγητα, κι' ή μετάνοια να γεννιέται χωρίς να φαίνεται μια άφορη, «Έπρεπε δηλαδή να συμβαίγει κάτι εντομεταξύ, σαν κι' εκείνο το περιστατικό που φέρνει το ξόσπασμα στο τέλος».

Τό «Ισο νι» «Όσο μου καταγγέλλει κι' έν' άπίστευτο: ότι το «Επιτάφιο» της Μελλοθάνατης είναι αντιγραφή από το «Νουμά» (Α' Έξάμνη του 1920, σελ. 245.) «Αδύνατο! Τό «Επιτάφιο» ή Μελλοθάνατη μου τό είχε στείλει πρό καιρού: κι' επειδή άργούσε να δημοσιευθί, θά τό έστειλε ή ίδια, με άλλο ψευδώνυμο («Άγγελος Χρυσάνθεμος) στο «Νουμά». Άλλοιούτως δεν έζηγείται.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμον άγκρίνεται ή άναυδοται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος, δη. 2. Τά άγκρίνόμενα ή άναυδομένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1920. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άγρία, και όσα από Κ εις κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Μις Ντόλιν, κ. (ΑΔ). Μεταγχολική 'Ανθίς, ά. Βασιλείς του Γέλοτος, ά. (ΕΣ). Ρασποντίν, 'Αναστηθείσα 'Ελλάς, ά. (ΚΚ). Μειδίαιμα του Πόνου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έτος 3 τό πολύ προτάσεις λεπτά 50
Διά τας περιπλέον 10 λεπτά ή λέξεις.

Μ.Μ. επιθυμούν ν' ανταλλάξουν:
ό Παρήγορος 'Άγγελος με Πληγμον. Χρυσάει, Θαλας, Νύμφ. — ό Τσίρος με 'Ισο νι' 'Όσο, 'Ιακ. ντε Τρεμίζ, 'Υποβο. Θαλασσοπ., Γυναισιόπ., 'Ονειροκόπ., 'Ονειροπόλ., Λευτεριά, Μιέμπεν. — τό 'Αήτητο Εδζωνάκι με Ανίδα 'Αολενίου, Ανφάν Γκατέ, 'Ιου. τ. Τσιγγ., 'Αγγ. 'Αμαζ., Γιά τ. Λευτ., Σουανοπούλα. — ή 'Ωροά 'Ανάμνησις με Λείνα, Ανίδα Φόξ-τότ, Νείλον. — ό Κατωγνημένος με Φρέντον, Μητέρα 'Ελλάδα, Κανένα — τό Μειδίαιμα της Νίκης με Γώγ. τ. Παοιζ., Λέναν, Σελβ. Καριμή, Γκιωνέζον, και με όλους. — τό Τσαχινάκι της Κόζανης με Λάτρ. τ. Μονουκ., 'Ανίνα Βελβενδ., Κλεφτόπ. τ. Μωριά, Φυλ. Λιάβολ. — ό Ναυπλιακός 'Ασής με 'Ενδοξον Ναυτίλον. — τό Κουνούτι με 'Αεικίνητ., Βεατόικ., Φριδολίν., Μανραμμάτ., Περονζέ, Φρέντον, Μεσ. 'Ανήν. — ό Παπαφίγκος με 'Ιουδήθ, Μικράν 'Αιστοκ., 'Υποβοδχ. Θαλασσοπ., — τό Καλαματιανό Λουλούδι με 'Αγγ. Φιδιόν, Πατω. Λουλ., Γιάνν. Αγίαν, Γκιανονάζ., Βερβέν, Κυθό., Μυγέ, Τιάρον, Ζιέτ., Βεατόικην, 'Αραπάκι, Μινιόν, Λέναν, Γιάνν, Σιγγίλιν, Φριδολίν. 'Ηλιοπεριζ., 'Αγριοβιλέτ, Λείνα, 'Ιουδήθ. — ό 'Αετωκος Ταξότης με

'Άνεμών., Μαχαβάρ., Νυμφ. τ. Δασ., — τό 'Ανφάν Γκατέ με Πατρών Λουλ., Γκρατιέλ., 'Ηρωίδα 'Ελληνοπούλαν.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: 'Ορζάν 'Ανάμνηση (άλλο όνομα να βρήτε για τό Σύλλογόν σας) Λεοντιάδα (σε κάθε τετράδιον Μ. Μυστικών πρέπει να έσκηλείς 15 λεπτογραμματοσήμο) 'Σακουμένην Καλλιπολιν (έ, τι να γίνη! με τόν καιρό θά πολιτισθούν κι' αύτει οι δυστυχέεις!) 'Ηρωα του Σκορά (είσαι άόρη) στο διάστημα αυτών των τριών μηνών δεν έγινε τίποτε θά ειδοποιηθής) Α. Κ. Σαμ. (πρέπει να διαβάσης προσεκτικά τόν 'Οδηγόν) Μικράν Βιολίστριαν (ε'χαριστώ για τό ξεσπάθωμα και περιμένο την συνέχεια) Ρόδιον 'Αγγελον (βραβεύον έστειλα φωτογραφία έλήφθ' αλλά μόνον τό Α' Βραβεύον θά σημειωθί.) Αελέν (σε συχαίρω' να μου γράψης τακτικά.) Γραμμένο 'Ανδοπέταλλο (στο προσεχές) 'Αιρόμητην Χειμάρα (για τό δίπλωμα όλοθερμα συγχαρήτρια) και Μ. Μυστικά υπάρχουν, και όλοι αύτοι που ρωτάς) Ματωμένη Κυνόλευκος (φαίνεται ότι τά έστειλε δυο φορές και δεν τό θυμήθηκα ή Ι. Ε. είναι καλά) Βεν. Η. Σαρ. (έλαβα) κατηργήθησαν δι' έλλειψιν χώρου) Νίκον Ι. Σουρήν (τίποτε άπ' αυτά προς τό παρόν) Σελίον (συλλυπητήρια) πολύ όρώσι τό γράμμα σου θά μου γράψης τώρα τακτικά;) 'Άγγελον Ειρήνης και 'Ιονικόν Βλέμα (σας ευχαριστώ για την άρχή του ξεσπάθωματος' τώρα που έγινε 'Εσωτερικό, τι τό ρωτάς; ή συνδρομή είναι 16 δρ.) Κωνστ. Θεοδ. (δεν έννοώ τίποτε) 'Αντάταχτη (ευχαριστώ για τό ξεσπάθωμα) Αιπλάρον (μπορείς ή 'Οδηγός τό λέει) 'Αεληγόν της Φυλής, 'Υπερασπιστήν του Σουλίου, Μυστηριώδη Τζέντλιμαν, 'Αόρατον Πυγμάχον, Μπερτινί κτλ. κτλ.

Δικηγόρον της Νεολαίας, 'Απελνδεο. 'Αλτασιττα, Στοιχειωμ. Γιοφύρι, Γεώρ. Θ. Τσελίκαν (έλαβα, ε'χαριστώ.)

Νύμφην του Δάσου, Κολομπίαν, 'Αρίονα Γαλδ., Τοαχινάκι της Κοζάνης, Μειδίαιμα της Νίκης, Κανένα, 'Ανδοειωμ. Ναυτόπουλο, Χιότ. Τριαντάφ., Ναυπλ. 'Αστέρα, 'Ιωάν. Μηλιδάκν, Παρήγορον 'Άγγελον, Σεντευμένο Πουλί, 'Ανθισμένην Λεμονιά, 'Αγνωστον 'Αμαζόνα (έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 31ην Δεζοόστον, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλλου 26.

365. 'Ασσυρία ('Ασής, Ια.) — 366. Χείλος-Νείλος. — 367. 'Υαλος-ΰλος. — 368. 'Ο Πύραμος, ή πυραμίδ. — 369. 'Ηρα. 370. Ζ ΠΑΝ ΑΕΠΙΣ ΩΚΥΠΕΤΗ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΣΑΡΚΑΣΤΙΚΩΣ Διά του θ' ό έ, θ α υ μ α, θ ε ο τ η ς, θ η ρ ι ο ν, θ η ρ α. 376 — 378. Α') ΟΞΙΡΙΞ-ΑΡΑΒΙΑ (ΟξοΑνία, ΣαύΡα, 'ΙσΑνία, Ρουβήμ, 'Ιερίνας, ΣκίΑθος) Β') ΓΑΛΑΤΙΑ-ΟΒΙΔΙΟΣ (Γαδός, 'ΑλαΒαστρον, Λάγισσα, 'Απιδά, Τροία, 'Ισοός, 'ΑσηΣ.) Γ') ΟΡΑΤΙΟΣ ('Οαίρις, 'ΑΡΑΒία, ΓαλαΤία, 'Οβιδιός.) — 379. Μακάριοι οι έλεήμονες, ότι αυτό έλεηθίσανται. — 380. Μ η δ εν ι π ο ν η ρ θ σ υ ν ι σ θ ι. (Μι δεν υπό νι ρω-συν εις θη.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Γ'Αρχή του νέου 191ου Διαγωνισμού Δύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 3ης Νοεμβρίου άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης έρ' όσον δεν θά έχουν άκομή δημοσιευθί, όπως και των προηγουμένων φυλλαδίων.]

565. Δεξιγίφιος

'Αν ό άργυρος βέλγη, Είμπορεί να σχηματίση Τό έπίθετον 'Αγιών, Δοξασμένων, θαυμασίων.

'Εστάλη υπό Γεωργ. Α. Πετούση

566. Στοιχειοτονόγραφος

Από θεόν αρχαίο, 'Αν του προσθέσης γράμμα Στο τέλος, και συνάμα Τόν τόνο καταθάσής, Δικό μας 'Αγιο νέο Θά ίδης και θά θαυμάσης.

'Εστάλη υπό της Γοργής Ψαροπούλας

567. Μεταγραμματισμός

'Εν' από τα φαγητά Που τό τρώς πολύ συχνά 'Αν τάλλάξης τό κεφάλι, Στο τραπέζι θάναι πάλι Καί στην τράπουλα επίσης — Τι άλλο θές, για να τό λύσης; 'Εστάλη υπό της Φαληρικής Αύρας

568. Αίνιγμα

Είμαι κάτι σκοτεινό, Καί στά σκοτεινά με χάνεις Βλέπεις με στο φώς καλά, Μα ποτέ σου δεν με πιάνεις.

'Εστάλη υπό της Νήμφης τ. 'Ολύμπου

569. 'Εσχάρα

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθούν οι άστερσκοι διά γραμμάτων ούτως, ώστε νάνακινώσκονται: όριζόντιως, άνω, πόλεις της Ν. 'Ελλάδος: κάτω, συνοικία της Κωνσταντινουπόλεως: καθέτως δε κατά σειράν έξ άριστερών: γυνή της Γραφής, Βαλκανικόν Κράτος και προτόν ήφαιστείου.

'Εστάλη υπό Γεωργ. Ε. Μαρκέτου

570. Κοινογραφικόν

1 2 3 4 5 6 = 'Όρος της 'Ελλάδος
2 3 4 5 6 = Ποταμός.
3 2 3 5 6 = Αρχ. βασίλευς.
4 2 6 = Έβερρημα.
5 2 3 5 6 = Ποτόν.
6 1 2 3 5 6 = Πηλίον.

'Εστάλη υπό της Φωνής της 'Ηπειρου

571. 'Επιγραφή

Θ Θ
Ο Π Α — Ο Μ Α
Σ Σ

Ζητείται ή άναγκασί.

'Εστάλη υπό της Λένας

572. 'Ακροστιχίς εξ αντιθέτων

Τά αντίθετα των κάτωθι λέξεων αποτελούν με τάχιστα των πρόσωπων της Μυθολογίας:

Λευός, σήμερον, δειλός, Βορράς, αϊτήσασος, άφρον.

'Εστάλη υπό τ. Βωμού τ. 'Ελευθερίας

573. 'Ελλειπτοσύμφωνον

ωι- αι- η- τη- ει

'Εστάλη υπό του Πάλλυος

574. Γρίφος

— Είμαι γαλή σοφή!
— Τις;
— 'Ελα δω σύ! σαν έπτά!
'Εστάλη υπό του Μικρού Λαβίου

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ

Συνδρομηταί παρακαλούνται δηλώνουν άμέσως την νέαν τε διεύθυνσιν εις τό Γραφείον με άποστέλλοντες και 1 δραχμήν ή την έκτύπωσιν της νέας ταχυ' 'Αλλως δέν εϋθυνόμεθα διά τήν άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—267]

Δικηγόρος της Νεολαίας, 'Αραπάκι ευχαριστώ που μου θυμίσαι τήν εορτήν μου. Κινέ

[Κ'—268]

— αναδέχομαι νάλληλογραφώ με όσον άλληλογραφούσα.

'Αιρόμητη Χειμάρα

[Κ'—269]

Εθνική 'Ενότης, Σε άνεκάλω θέλεις να σου πω ποιά είσαι;

ΟΧΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

[Κ'—270]

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΡΑΚΕΚΙΝΟΥ

Ισως να ώφελήθηκα περισσότερον νοντας «εκτός διαγωνισμού». 'Αλλ' τε μ' άποζημίωσε ή έπεικής σας κριτική ΦΡΕΝΤΟ

[Κ'—271]

Ευχαριστώ άπείρως τους ψηφισαντάς

Μειδίαιμα της Νίκης

[Κ'—272]

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'ΙΝΤΑΣ

Καλλίτερα άπάντησαν 'Αθανάσιος: Πάρασχος, Μεγάλη 'Ιδέα, Γαλάζιον 'Ουράνος και άλλοι. Βραβεύω την Μεγάλην 'Ιδέαν. Συγγνώμην για καθυστέρησιν των αποτελεσμάτων. 'Αν

[Κ'—273]

Ευχαριστώ όσους μου πρότειναν άλλη λογαφίαν ή ανταλλαγήν Μ. Μυστικών, λόγω διαμονής έν έξοχί, δέν δύναμαι να δεχθώ. 'Αργότερα δέχομαι πολλήν ευχαρίστησιν. 'Αν

[Κ'—274]

Δικηγόρος της Νεολαίας, 'Αραπάκι

για τας ευχάς σας χί'να ευχαριστή

Νύμφη του Δάσου

[Κ'—275]

Κορφιατοπούλες, άλτ! 'Ατθί

στόπ! — Άναλλάσσομεν Α.Μ. π

όλους και με όλας 'Απαντούμεν Α.Μ. π

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΑΤΘΙΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥ

Νέλλε, Τάδε, 'Αραπάκι, Γονιδό

Δικην. τ. Νεολαίας, σας άνακαλ

φα' βρέστε με. ΡΑΣΗΟΤΙΝ

[Κ'—277]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΠΡΟΒΟΛ., Ζητεί' άντιπε

Σ σόπους και μύλη. Δίσις: Γραφί

'Ηροδου, p. τ. Μεσολόγγιον. 'Απο

στέλλεται καταστατικόν παντί τήν

τούται διατρέα. 'Ο Πρόεδρος:

'Ενδοξο Μεσολογγιεύ

[Κ'—278]

Πληροφόρητν Νύμφην του Δάσου

Π ότι έχει λάθος' δεν είμαι τό Ν

τόπουλο της 'Ανδρον, και άν θέλει

μύνη τό ψευδώνυμόν μου άς στείλ

Μυστικά! — Θρασσύβουλος Α. Β

γιατίδης. 'Ανδρος.

[Κ'—279]

Αναλάσσω μόνον δελτία είκο

γγραφήμένα. — Θρασσύβουλος Α

Βοριάδης, 'Ανδρος.

[Κ'—280]

Μεσηνικήν 'Αντή, καρδιακά σ

λυπητήρια. Κύμα του Αιγαίου

Βωμέ τ. 'Ελευθερίας, άλληλογ

φούμε; Καλαματιανό Λο